

[Foged.]
 en sådan campingplads, altså fastboende nabo, ikke én, der alene kom på sommerferie, men i 3-4-5 måneder af sommeren var nabo til en campingplads, og som herefter må se i øjenene, at folkene fra campingpladsen har fri adgangsret til det område, der er privatejet. Eller nabo til et sommerhusområde. I et sommerhusområde, hvor der i randområderne er privatejede arealer, det være sig hede eller klit. Nu har disse sommerhuse automatisk erobret naboens arealer uden erstatning efter det, der står her. Har ministeren rigtig overvejet, at man på den måde prisgiver private ejendomme på visse områder langt værre end andre steder?

Ser man problemet under synsvinklen øst og vest her i landet, er det for øvrigt sådan, at af friarealer er der i den østlige del af landet kun ca. 5 pct. tilbage, mens der i visse egne i den vestlige del af landet er op til 25 pct. tilbage. Det var altså vestlige egne af landet, der ikke nåede at få jorden opdyrket eller indhegnet. For det er vel ministerens råd til mig i dag, at man så må hegne arealerne ind. Derved påtager man sig jo en ny udgift, og det kan ikke være rimeligt, at arealer af den art ubetinget skal indhegnes, al den stund klitloven jo næsten forbyder at indhegne sådanne arealer af hensyn til uhindret færdsel for klitvæsenets folk.

Jeg håber også, at ministeren nøje vil overveje de ting, der er sagt af andre ordførere om den brandfare, der opstår i skovene, specielt nåletræsskovene. Jeg ved, at vore skovridere i Vestjylland, hvor vi mest har nåletræsskove, i tørre, varme perioder er stedse nervøse for, at der skal opstå brande. Jo mere man nu åbner, jo større mulighed bliver der for, at der sker omfattende brandskader. Når disse omfattende brandskader finder sted i privatejede skove, er ministeren da indstillet på, at en sådan brandhærget skov bliver erstattet på en sådan måde, at ejeren ikke lider tab, fordi han her fik påbud om at åbne skoven for privat færdsel? Det kan ikke være rimeligt, at det er ejeren, der skal løbe den risiko; det må være det offentlige, når det er det offentlige, der åbner skoven.

I den forbindelse skulle jeg måske lige komme med et yderligere spørgsmål. Grænsen er 5 ha. Hvis der nu skulle være to ejere,

der hver havde 3 ha, så er der sammenlagt 6 ha. Er det afgørende, hvad den enkelte ejer, eller drejer det sig om skovpartiet som helhed? Det er ikke nærmere præciseret.

Jeg ville tro, at den højtærede minister efterhånden er klar over, at det, jeg egentlig henstiller, er; at §§ 55 og 56 tages ud af lovforslaget, og at man i stedet for — og jeg vil gerne sige snarest — åbner statens og også kommunernes arealer og de områder, som militæret kan afse; men det er jo også statens område. Det drejer sig såvel om skove som andre arealer. Og jeg henstiller, at man istandsætter vejene, der går igennem disse arealer, sådan at familier med børn og familier med ældre mennesker, eventuelt svagelige medborgere, kan have mulighed for at komme ind på disse områder. For selv det foreliggende lovforslag hindrer næsten disse borgere i at komme ind på, skal vi sige et randområde. Nogle af de store områder er kun for de sportstrænede, de såkaldte naturelskere ynder de vist at kalde sig selv, folk, der vil derind for at have fred og ro, men familier med børn, der nødvendigvis må transportere dem, det være pr. bil eller på anden måde — om de kan komme et stykke med barnevognen, ved jeg ikke — svagelige og ældre mennesker kan slet ikke komme derind alligevel.

Lovforslaget er på dette område ikke tilfredsstillende for de offentlige arealers vedkommende, og jeg vil gerne slutte med at sige, at så længe det offentlige ikke har opfyldt sine forpligtelser, har åbnet, som jeg synes det burde gøre i dette tilfælde, så finder jeg, at det er urimeligt, at man laver en lov, der i den grad lægger sig ind på den private ejendomsret. Jeg opfordrer derfor ministeren til, at han først åbner de offentlige arealer og så efter de erfaringer, der der ved høstes, om det er nødvendigt, går videre i lovgivningen.

Bodil Koch: Jeg har kun en kort bemærkning, fremkaldt af en fornemmelse af beklæthed, der kom over mig, da jeg hørte på det sidste indlæg.

Vi sidder her og lovgiver ind i en fremtid, og vi ved, hvor vanskelige forholdene vil blive: En stadig teknificering, stadig mindre arbejdsmuligheder for mennesker, stadig nødvendighed for bedre fritidsbehov og stadig en verden, hvor vi jo dog må se at finde ud